

Копронимъ ужъ прѣговарялъ за миръ, византийцитѣ рекли да ослабятъ съвсѣмъ България откъмъ своята тракийска граница, която се пазѣла отъ съюзното на българитѣ славѣнско племе сѣвери. Когато Славунъ, князѣтъ на сѣверитѣ, билъ издайнически заловенъ и клисуритѣ останали незащитени, гърцитѣ ударили на България, 765 г.¹⁾ Прѣзъ слѣдната 766 г. новиятъ походъ на гърцитѣ срѣщу България билъ осуетенъ отъ бурята край Анхиало, дѣто погинала цѣлата гръцка флота, 2600 кораба, съ войскитѣ заедно. Тракийскитѣ славѣни използвали слабостѣта на Византия и буритѣ, които върлували и въ Бѣло-море, та плѣнили гърци по бѣломорскитѣ острови Имбросъ, Тенедосъ и Самотраки. Едвамъ въ 768 г. плѣнницитѣ били откупени за 2500 копринени дрехи.²⁾ Солунчинътъ Камениатъ при 904 г. свидѣтельствува, че между българитѣ, които владѣли току до Солунъ, и съсѣднитѣ славѣнски племена друговити и сагудати имало дружески вързки, търговска размѣна и „удивително дълбокъ миръ“.³⁾

Приведенитѣ примѣри, освѣнъ послѣдниятъ, сж сѣ изъ първия вѣкъ на българската държава. По-сетнѣ отношенията между прабългари и славѣни станали още по-дружествени, та нѣма нужда да ги изтъкваме. Ще прибивамъ само нѣколко факта за участието на славѣнския елеменатъ и въ политическия животъ на държавата. Видѣхме какъ, още въ отвжддунавското княжество, прабългаритѣ се били сблизили съ славѣнитѣ и дори двама отъ князетѣ имъ носѣли славѣнска имена — Гостунъ и Безмѣръ. Славѣни се явяватъ рано и въ политическия животъ на България. На чело на Крумовото пратеничество въ Цариградъ прѣзъ 809 г., за водене на прѣговори за миръ, билъ славѣнчинътъ Даргамиръ (*Δαργαμηρός*).⁴⁾ Омортаговитѣ синове носѣли славѣнски имена: Нравота (*Ἐνραβωτᾶς*) или друго-яче Воинъ (*Βοῖνος*), Звиница (*Ζβηνίτζα*), Маломиръ (*Μαλλωμηρός*), както туй знаемъ отъ Теофилакта Охридски.⁵⁾ Въ българското пратеничество до Людовика Нѣмски въ 864 г., за сключване съюзенъ договоръ, личатъ и славѣни. Интересни сж въ тоя случай имената на Борисовия княжески домъ, както и на

¹⁾ Ἀποστείλας δὲ ὁ βασιλεὺς λάβρα εἰς Βουλγαρίαν ἐπίασε τὸν Σεβέρων ἀρχοντα Σκλαβοῦνον, τὸν πολλὰ κακὰ ἐν τῇ θράκῃ ποιήσαντα. — Theoph., 436.

²⁾ Niceph., 86.

³⁾ Срв. документитѣ, № 5.

⁴⁾ Theoph., 497.

⁵⁾ Historia martyrii XV martyrurum, Patrol. græca, CXXVI, col. 193.